

***Na cestě za
uzdravením***

Matouš Rýděl

Matouš Rýdel

**Na cestě za
uzdravením**

„Bůh nikdy nenaloží lidem tolik,
abychom to nemohli unést.“

Copyright

Autor: Matouš Rýdel

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy
jedou

2013

1. elektron. vydání

ISBN:

978-80-87856-60-4 (epub)

978-80-87856-61-1 (mobi)

978-80-87856-62-8 (pdf)

*Věnováno mým rodičům
a bratrovi.*

Děkuji.

Předmluva

Dlouhou dobu jsem přemýšlel,
zdali se mohu nabídnout
k přečtení
a představit se vám nahý.

Dvě léta zraní
a zde je výsledek.

Doufám,
že jsem na nic nezapomněl.

Prolog

Pamatuji si,
že jsem byl tehdy čtrnáctiletý.

V televizi hráli filmy o hrdinech,
kteří zachraňovali dívky
v nesnázích.
Vždy za svůj čin
obdrželi obdiv.

Taky jsem chtěl být takový,
zachraňovat dívky,
odhalovat podvody
a dopadnout každého zločince.

Snil jsem,
že se takovým stanu.

Jaký asi takový hrdina je?
Vysnil jsem si ho až do detailů,
avšak naplnil se jediný,
který byl pro mne
až na posledním místě.

Představoval jsem si sebe
samotného jako hrdinu,
svalnatého, krásného,
možná s nadlidskými
schopnostmi.

Každým snem jsem zachránil
další děvče ze spárů lumpů
a znovu jsem obdržel šrám
– jizvu.

Věřil jsem,
jak s ní přijde obdiv
a krása
a nadlidská síla
a vše ostatní.

V té tobě jsem skončil své
základní vzdělání,
odešel jsem ze sedmé třídy
na gymnázium.

Nečekal jsem,
že by se mohlo změnit cokoliv
dosavadního.

Netrvalo však dlouho

a můj život se začal od základů
přetvářet.

I

Byl krásný den,
svítilo sluníčko
a já jel ze školy autobusem.
Jako každý den.

Odpoledne ještě k holičce.
Máma mě vzala autem.

Když jsem se od ní vrátil domů,
pustil jsem si sprchu,
abych smyl vlasy,
které na mně utkvěly
a nenechaly se setřepat.

Ještě než jsem vstoupil do
sprchy,
stoje nahý před zrcadlem,
zpozoroval jsem,
že mé břicho
nějak přibralo na objemu.
Ačkoliv jsem touto dobou rostl
a pomalu přibýval na váze.

Dnes bylo břicho až moc velké.

Ohmatal jsem jej
a cítil,
že je naprosto pevné.
Nakonec jsem usoudil,
„přejedl jsem se“
a dál si ho nevšímal.
Vstoupil jsem do sprchy.

Když jsem se umyl
a začal se sušit ručníkem,
vešla do koupelny máma,
nebylo to nic neobvyklého,
asi si šla mýt ruce.
Všimla si mého břicha
a ulekla se.

Dlouho to netrvalo
a seděli jsme v autě cestou do
nemocnice.

Cestou jsem se vyptával,
jako každé dítě:
„Co mi budou dělat?“

Do té doby jsem byl stále zdrav
a každé kontroly u lékaře
jsem se děsil
a omdlával.

Dojeli jsme do nemocnice.

Přijala mě mladá slečna
doktorka.
Stále se usmívala
a vyptávala se,
jestli mám děvče,
protože se domnívala,
že jsem dostal *nemoc z líbání*.
„Ne,“ řekl jsem tak trochu
truchlivě.

Vyšli jsme po schodech nahoru,
do dětského oddělení.

Vstoupil jsem do místnosti plné
sestřiček,
které se na mě vrhly.

Jedna měřila tlak,
druhá přiběhla s váhou,
další se vyptávala na alergie
a poslední se chystala mi vzít
krev,
tak jak jsem říkal a říkám
„z prstu“.

Sáhla mi na ruce
a tak trochu ucukla,
měl jsem je opravdu chladné,
řekla,

ať si je smočím v umyvadle
s teplou vodou.
Učinil jsem tak.

Na druhý pokus se jí povedlo
z mého kostnatého prstu
vyždímat kapičky krve.

Úvodní kontrola skončila
a mě zavedli do pokoje.
Bylo tam jedno lůžko,
takové to supermoderní.
Už tam stála máma
a rozmlouvala s paní doktorkou
a sepisovaly papíry týkající se
hospitalizace.

Tuším,
že tam se mnou byla celou noc.
Avšak nejsem si jist,
nepamatuji si to,
protože byla už noc
a já spal.

Byl jsem napojen na různé
přístroje,
Ale nebylo to nic příšerného
– jen takové ty drátky mapující
životní funkce.
Co si však pamatuji
stoprocentně,
že mi byla brána krev
každou hodinu,
po celou noc.

Ráno jsem strávil v posteli
čekáním na mámu a tátu.

Přijeli,
zrovna v době oběda,
přežvykoval jsem
nepřežvykovatelné.
To bylo asi poprvé,
kdy jsem jedl v nemocnici.
Nesnědl jsem skoro nic.
Hned jsem se dal do rozhovoru
s rodiči.

Řekli mi,
že paní obvodní doktorka,
moc milá paní,
v naší vesničce nová,
volala do nemocnice,

do Nového Jičína,
prý tuší,
co bych mohl mít,
že mě mají převést
ještě dnes
do Ostravské nemocnice
v Porubě.

Tak se taky stalo
a já poprvé jel v sanitce.

Avšak řeknu vám, není oč stát.

150

100

